

Sygn.akt V KK 390 /04

P o s t a n o w i e n i e

Dnia 7 stycznia 2005r

Sąd Najwyższy – Izba Karna w Warszawie
na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

w sprawie **I. G.** skazanego z art. 178a § 2 kk
w związku z kasacją obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w J. z
dnia 30 lipca 2004r. sygn. VI Ka .../04

- na podstawie art. 430 § 1 kpk w zw. z art 518 kpk

postanowił :

**kasację pozostawić bez rozpoznania; kosztami postępowania
związanymi z postępowaniem kasacyjnym obciążyć Skarb Państwa.**

U z a s a d n i e n i e

Kasacja obrońcy skazanego G. od wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 30 lipca 2004r. jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co uszło uwadze Sądu Okręgowego w J. przyjmującego ją zarządzeniem z dnia 12 października 2004r. Kasacja ta nie podnosi zarzutu uchybień z art. 439 § 1 kpk.

Podnosi jedynie zarzut rażącej obrazy prawa materialnego / art. 69 § 1 i 2 k.k. / mającej polegać na wymierzeniu skazanemu G. kary 2 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania mimo że jego postawa „, po popełnieniu przestępstwa przemawia za uznaniem, że wymierzenie kary z

warunkowym zwieszeniem jej wykonania byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów kary ”

Taka „ kwalifikacja „ zarzucanego uchybienia jest tak oczywiście nie trafna, że, bez wątpienia, ma na celu jedynie ominięcie wynikającego z treści art. 523 § 1 k.p.k. ograniczenia możliwości występowania z kasacją przez stronę, polegającego na niemożności wniesienia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Oczywistym jest bowiem, że stawiany w kasacji zarzut jest zarzutem niewspółmierności orzeczonej kary, skoro – jak powszechnie w orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się sytuacja w której sąd, mając jedynie możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, z dobrodziejstwa tego nie korzysta, nie stwarza podstaw do skutecznego stawiania zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego określających przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania tej kary.

W tych warunkach, kasacja wniesiona na korzyść I. G.

jako dla pozoru tylko podnosząca zarzut obrazy prawa materialnego, jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a że została wadliwie przyjęta przez Sąd Okręgowy w J., na podstawie art. 430 § 1 kpk należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.